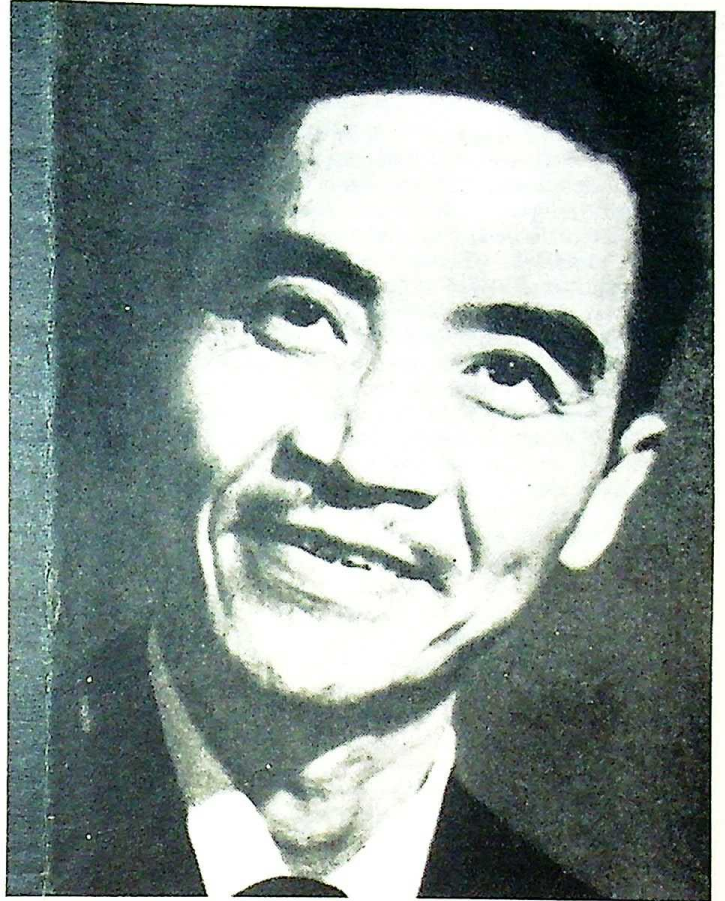

50ct.

vierde jaargang nr. 2, 5 juli 1969.

VIETNAM BULLETIN

Eerste minister Huyn Tan Phat

**REVOLUTIONAIRE
REGERING
VAN
ZUID-VIETNAM**

Verschijnt om de 14 dagen

Redaktie: Jan Boonstra
M. van Dullemen
W. de Graaff

Benno Groeneveld
Tineke Nijenhuis
Queenie Stevens

Redaktie/administratieadres: Vietnam Bulletin, p/a ASVA
Weesperstraat 51, A'dam
Gironummer 1281198, tnv Vietnam Bulletin. Abonnement
f 5,- per half jaar, met stilzwijgende verlenging. Buiten-
land f 7,- per half jaar. Losse nrs f 0,50 (België 7 fr.)

DE LEIDERS VAN DE VOORLOPIGE REVOLUTIONAIRE REGERING VAN DE REPUBLIEK VAN ZUID-VIETNAM

De president van de voorlopige revolutionaire regering van de Republiek van Zuid-Vietnam, HUYNH TAN PHAT, heeft een architecten-opleiding genoten. Zoals zijn officiële biografie aanduidt is hij geboren in Mytho in de Delta, en heeft hij zich al in 1936 in de nationalistische strijd geworpen. Tijdens de wereldoorlog nam hij deel aan de avantgardistische jeugdbeweging die onder leiding stond van Pham Ngoc Thach, toekomstig minister van gezondheid van de DRV, en vorig jaar overleden. Die beweging die zeer snel verbonden was met de Vietminh, zou een grote rol spelen in de anti-kolonialistische strijd in de zomer van 1945. Phat werd toen gearresteerd door de Franse autoriteiten en vervolgens weer in vrijheid gesteld. Hij ging in het verzet om de leiding te nemen van de dienst voor informatie van de Vietminh van het Zuiden en om zitting te nemen in de verzetsorganisaties van de afdeling Saigon. In de loop van de tweede Vietnamese oorlog werd hij spoedig één der leiders van het NBF. Als algemeen secretaris van een democratische partij waarvan de ideologie nauwelijks te onderscheiden is van die van Hanoi, is hij lid van het Presidium van het centraal bestuur van het Front.

Vice-voorzitter van de revolutionaire regering en minister van binnenlandse zaken is PHUNG VAN CUNG, geboren in 1909 in Vinh Long. Hij is afgestudeerd aan de medische faculteit van Hanoi en heeft achtereenvolgens praktijk uitgeoefend in Rach-Gia, Chau-Doc en Cholon, en dank zij dit verleden is hij benoemd tot voorzitter van de militaire en burgerlijke gezondheidsraad van het Bevrijdingsfront. Na in Saigon gewerkt te hebben onder het regime van Ngo Dinh Diem ging dokter Phung Van Cung in 1960 bij het verzet. Hij is vice-voorzitter van het presidium van het centraal bestuur van het Bevrijdingsfront. In maart jl. was hij leider van de delegatie van het Front die een officieel bezoek aan Hanoi heeft gebracht.

NGUYEN VAN KIET, voormalig leraar, is lid van het permanente bestuur van het centraal bestuur van het Verbond van nationale, democratische en vredelievende krachten. Hij is ook vice-voorzitter van de revolutionaire regering geworden, evenals Phung Van Cung en Nguyen Doan.

Tot vorige week was degene die verantwoordelijk was voor de diplomatie van het Front, de heer TRAN BUU KIEM, thans benoemd tot minister in het voorzitterschap van de raad. Mevrouw NGUYEN THI BING vervangt hem op deze post. Geboren in de Delta in 1927 als kleindochter van de nationalistische leider Phan Chu Trinh streefde ze al op zeer jonge leeftijd in de vaderlandslievende organisaties van middelbare scholieren en studenten. Zij deed reeds in 1950 van zich spreken toen ze met mevrouw Nguyen Huu Tho deelnam aan de manifestatie van de 19e maart tegen de Amerikaanse interventie in Indochina. Zij werd in 1951 gearresteerd en in 1954, toen de vrede weergekeerd was, in vrijheid gesteld. Zij ging vervolgens in het verzet en leidde talloze missies in het buitenland. Als lid van het centraal bestuur van het Bevrijdingsfront, vice-voorzitster van de Vrouwenbond voor bevrijding en

van het Zuidvietnamese comité voor solidariteit met het Amerikaanse volk, leidde mevrouw Binh in november de eerste officiële delegatie van het Front naar de conferentie in Parijs. Zij krijgt haar functies terug nu de heer Kiem weer naar het Zuiden vertrekt.

Deze laatste is geboren in 1921 in Cantho en is afgestudeerd aan de faculteit der rechten in Hanoi. Hij streefde reeds in de wereldoorlog in de nationalistische rijen, en, zoals zijn officiële biografie bevestigt, hij nam deel aan de algemene opstand in augustus 1945. Tijdens het eerste verzet bekleedde hij hoge functies in de beweging voor strijd in het Zuiden en kreeg in het bijzonder vanaf 1950 grote verantwoordelijkheid op economisch gebied. Kiem is lid van het presidium van het centrale bestuur van het Bevrijdingsfront, voorzitter van de Studentenbond voor de bevrijding en lid van het permanente bureau van het centraal bestuur van de democratische partij. Zoals ook geldt voor Huynh Tan Phat is er, ondanks zijn lidmaatschap van deze organisatie, niet het geringste spoor te ontdekken van een ideologisch verschil tussen hem en de stellingen die in het algemeen door het Front en door de CP van het Noorden worden verdedigd.

De overige leden van de voorlopige revolutionaire regering van Zuid-Vietnam zijn:

Minister van economie en financiën: Ir. Cao Van Bon;
Minister van volksgezondheid en sociale zaken: Mevr. Duong Quynh Hoa;
Minister van justitie: de heer Truong Nhu Tang;
Vice-minister van staat: de heer Ung Ngoc Ky;
Vice-minister van defensie: de heer Dong Van Cong;
Vice-ministers van buitenlandse zaken: de heren Le Quang Chan en Hoang Bich Son;
Vice-minister van binnenlandse zaken: de heer Nguyen Ngoc Thong;
Vice-minister van economie en financiën: de heer Nguyen Van Thieu;
Vice-ministers van voorlichting en cultuur: de schrijver Hoang Trong, bekend onder de naam Thanh Nghi, en de heer Lu Phuong;
Vice-ministers van opvoeding en jeugdzaken: de heren Le Van Tri en Ho Huu Nhut;
Vice-ministers van volksgezondheid en sociale zaken: Dr. Ho Van Hue en de heer Bui Thi Nga;
Vice-minister van justitie: de heer Le Van Tha.

Opgemerkt wordt, dat er onder de toonaangevende leden van de voorlopige regering geen enkel lid is van de Revolutionaire Volkspartij (de communistische partij van Zuid-Vietnam).

(Uit: LE MONDE, 12 juni 1969)

HET PROGRAMMA VAN DE NIEUWE REGERING VAN ZUID-VIETNAM

(Amerikaanse) Guardian, 21 juni 1969

Hieronder volgt de tekst van het actieprogramma van de voorlopige revolutionaire regering van Zuid-Vietnam, bekendgemaakt op 11 juni.

Zich geplaatst ziende tegenover de dwingende eisen van de nieuwe situatie en de nieuwe verantwoordelijkheden, in antwoord op het diepste streven van de brede sociale lagen, heeft het historische Congres van Volksvertegenwoordigers van Geheel Zuid-Vietnam, bijeengekomen op 6, 7 en 8 juni 1969, de voorlopige revolutionaire regering van de Republiek van Zuid-Vietnam gevormd.

De voorlopige revolutionaire regering van de Republiek van Zuid-Vietnam verklaart plechtig de zware verantwoordelijkheden tegenover zijn landgenoten en de wereld op zich te zullen nemen; alle leden van de regering verklaren plechtig het uiterste te zullen doen om de zware en roemrijke opdracht hen door het congres toevertrouwd, te vervullen. De voorlopige revolutionaire regering van de Republiek van Zuid-Vietnam belooft plechtig om het Zuidvietnamese leger en het volk te mobiliseren om de strijd tegen de Amerikaanse agressie door te zetten, tot heil van ons land, naar de totale overwinning, en om de verheven taak opgelegd door het Congres van Volksvertegenwoordigers tot een succesvol einde te brengen.

Terwille van de allerhoogste belangen van het vaderland en het volk:
Op dit geheiligde moment der geschiedenis, teneinde de taak haar toevertrouwd door het congres te volvoeren, maakt de voorlopige revolutionaire regering van de Republiek van Zuid-Vietnam hieronder bekend haar actieprogramma van twaalf punten:

(1)

Het zich als één man doen verenigen van het leger en het gehele volk; het opvoeren van de militaire en de politieke strijd; het verslaan van de Amerikaanse imperialisten in hun agressie-oorlog en hun pogingen om hem te 'Vietnamiseren'; het stellen van de eis dat de Verenigde Staten serieuze besprekingen zullen gaan houden met de voorlopige revolutionaire regering van de Republiek van Zuid-Vietnam op de Parijse conferentie over Vietnam, op basis van de 10 punten waarin een globale oplossing door het Zuidvietnamese Bevrijdingsfront naar voren is gebracht; het dwingen van de Amerikaanse regering tot totale en onvoorwaardelijke terugtrekking uit Zuid-Vietnam teneinde de oorlog tot een spoedig einde te brengen, de vrede te herstellen en de fundamentele nationale rechten van het Vietnamese volk te realiseren: onafhankelijkheid, soevereiniteit, eenheid en territoriale onschendbaarheid, zoals erkend door de Akkoorden van Genève van 1954 met betrekking tot Vietnam.

(2)

Het afschaffen van het vermomde koloniale regime dat de Amerikaanse imperialisten in Zuid-Vietnam hebben ingesteld; het omverwerpen van de gehele structuur van de marionetten-regering; het afschaffen van de constitutie en alle anti-nationale en anti-democratische wetten die de marionetten-regering heeft afgekondigd; het ongedaan maken van de vonnissen uitgesproken door die regering die afbreuk doen aan het leven, bezit, de waardigheid en de andere belangen van de

burgers; het vormen van een werkelijk democratische en vrije republikeinse regering; het organiseren van algemene verkiezingen volgens het principe van gelijkheid, werkelijke vrijheid en democratie en zonder buitenlandse inmenging.

(3)

In een zeer ruime geest van nationale saamhorigheid terwille van het hoogste landsbelang, is de voorlopige revolutionaire regering bereid in overleg te treden met de politieke elementen die de verschillende sociale lagen en politieke stromingen in Zuid-Vietnam vertegenwoordigen die streven naar vrede, onafhankelijkheid en neutraliteit, daarbij inbegrepen die personen die om politieke redenen in het buitenland moeten wonen, met het doel een voorlopige coalitie-regering te vormen op basis van gelijkheid, democratie en wederzijds respect. Deze voorlopige coalitie-regering zal vervolgens algemene verkiezingen organiseren om een constituant te kiezen, een democratische grondwet opstellen die de belangen en het streven van het hele volk tot uitdrukking brengt, en een coalitie-regering vormen die de nationale saamhorigheid en een algemene eenheid van alle sociale lagen weerspiegelt.

(4)

Het versterken van het potentieel van het volk om op alle terreinen weerstand te bieden, het consolideren en ontwikkelen van revolutionaire kracht op alle niveaus, het opbouwen en consolideren van het revolutionaire leger, het tot een eenheid maken van het vaderlandse leger, het consolideren en uitbreiden van het bevrijde gebied.

(5)

Het tot stand brengen van algemene democratische vrijheden; het bevrijden van diegenen die door de Amerikaanse imperialisten en de marionetten-regering om hun vaderlandslievende activiteiten zijn gevangen gezet; het verbieden van enigerlei onderdrukking, wraak of discriminatie ten opzichte van personen die met één van beide zijden hebben gecollaboreerd en zich nu in binnen- of buitenland bevinden; het tot stand brengen van gelijkheid op alle gebieden van mannen en vrouwen; het voeren van een beleid van eenheid en gelijkheid van de verschillende nationaliteiten. De nationale minderheden hebben het recht op hun eigen taal of eigen zeden en gewoonten. Het respecteren van de vrijheid van geloof en het tot stand brengen van gelijkheid van de verschillende godsdiensten; het beschermen van de belangen van Vietnamese staatsburgers in het buitenland; het beschermen van de wettige belangen van het buitenland in Zuid-Vietnam.

(6)

Het besteden van de grootste aandacht aan de belangen van alle lagen van de stadsbevolking, bovenal het recht op een behoorlijk leven en op democratie. Het verbeteren van de levensomstandigheden van de arbeiders, het wijzigen van de arbeidswetgeving en het vaststellen van een minimumloon, het bestrijden van lichaamsstraffen, inhouden van loon en ontslaan van arbeiders. Arbeiders hebben het recht om deel te nemen aan het beheer van de bedrijven en zijn vrij om zich aan te sluiten bij vakbonden.

Het bestrijden van het gedwongen dienstnemen van jongemannen en studenten in het marionettenleger, en het garanderen van studiemogelijkheden aan jongemannen-studenten. Persoonlijkheden, intellectuelen, professoren, schrijvers, artiesten en journalisten hebben het recht op vrijheid van gedachte, vrijheid van meningsuiting en vrijheid van drukpers.

Ondernemers en handelaren moeten vrijheid van onderneming bezitten en moeten de mogelijkheid hebben om de strijd aan te binden tegen de zware concurrentie van het buitenlandse monopoliekapitaal. De verschil-

lende lagen van de stadsbevolking moeten aan politieke activiteiten kunnen deelnemen, aan alle acties voor vrede, onafhankelijkheid, soevereiniteit en een beter leven, en ze moeten alle terroristische en repressieve daden van de Amerikaanse marionetten kunnen weerstaan.

(7)

Het opvoeren van de produktie om leveringen te kunnen doen aan het front en om het potentieel van het volk te

HET MEDISCH COMITE NEDERLAND-VIETNAM ONTVING IN DE MAAND APRIL GIFTEN VAN:

f 10,- van A.d.B.; P.P.S.; J.P.; C.J.S.S.; T.B.; V.; H.J.R.R.; L.J.M.W.; K.E.d.H.; M.H.; C.A.v.d.H.; W.C.H.; A.A.M.B.v.d.V.; D.P.W.; P.G.d.W.; W.A.C.M.H.; M.J.d.J.; H.W.H.-v-d-B.; L.J.M.v-d.M.; C.F.v.D.; J.C.v.R.; A.d.B.; S.J.W.; F.J.M.; M.C.B.; H.G.d.H.-H.; C.I.P.; G.H.S-d.B.; H.A.S.; C.L.D.; G.S.; H.v.d.A.; J.K.; P.v.Z.; B.G-L.J.; W.L.K.; S.C.D.; A.H.C.H.; J.J.P.H.; W.S.; A.P.E.K.; G.J.W.A.d.W.; B.H.K.; F.J.B.; F.A.C.N.; L.F.; G.N.; J.v.R.; R.H.B.; P.M.B.; R.R.; F.J.R.; L.C.R.; W.E.S.S.; P.A.V.; C.F.M.W.; J.R.; G.E.J.M.; R.J.d.V.; D.v.B.; J.D.B-S.; J.V.M.C.W.; L.J.; H.D.W.; R.G.M.; M.W.A.L.; J.A.H.; S.J.L.; W.C.O.; J.E.K.; G.B.S.; G.J.M.v.N.; M.L.L.; K.M.; A.O.H.T.; S.J.v.d.M.; C.F.W.v.d.B.; E.B.; v.T.; B.; C.v.E.B.; R.B.; O.d.V.; D.W.; W.v.d.L.; T.P.; G.M.

f 15,- van H.v.S.; A.J.v.d.H.; P.M.V.; J.W.J.G.O.; W.E.; H.L.

f 20,- van W.A.B.; R.W.J.; O.M.L.; A.A.P.; H.R.'S.-M.; F.F.; K.V.; J.S.; M.T-K.; F.J.R.; T.H.K.; J.G.v.G.; W.K.; G.J.J.v.L.; W.F.P.V.; H.T.; J.B.

f 25,- van P.G.P.; B.v.M.; S.J.v.d.W.; H.R.D.; S.J.N.; H.v.D.; J.H.M.-S.; M.H.; L.G.H.A.; B.J.V.; P.M.; M.G.; F.P.; H.W.; N.C.R.; M.V.; L.S.G.; H.v.G.; H.L.; R.J.v.B.; N.G.B.; P.M.B.-A.; H.C.P.; H.F.K.v.N.; L.M.B.; G.W.; W.F.J.v.d.G.-d.H.; W.Z.; G.J.J.; A.C.P.; J.v.M.-B.; P.H.v.W.; B.E.; W.M.; N.N.; M.A.H.M.v.d.W.; A.v.O.; A.A.v.L.; D.J.L-B.; M.G.B.; H.M.M.K.; P.W.; L.J.B.; B.H.R.; P.A.N.; W.K.; B.J.O.; B.E.C.; D.v.B.d.J.; C.J.P.; F.J.G.W.; M.H.d.R.; K.v.T.; P.E.V.; P.A.J.B.; J.C.S.; J.P.H.; W.d.B.; C.S.; C.H.; W.M.; G.B.R.d.G.; G.t.K.; L.B.; T.H.; J.B.v.E.; E.D.W.v.B.; J.B.; B-L.; H.A.D.A.; F.B.; H.L.v.M.; C.M.S.v.

H.; H.L.; H.J.M.S.; B.v.D.v.A.; A.Q.; A.d.W.; A.L.; H.v.G.; A.B.; F.V.; W.K.; H.L.

f 50,- van W.G.J.I.; B.; J.A.v.H.; M.A.M.C.; W.J.d.J.; J.L.S.; A.D.; P.S.; H.E.v.d.D.; W.H.; R.P.B.; J.O.; N.W.v.I-M.; C.E.W.; J.V.; B.J.O.; J.F.A.A.; J.H.A.; J.L.; A.W.D.; A.M.S.; J.M.; v.W.; J.H.Z.d.W.; C.B.; J.N.; J.H.H.; E.E.; M.H.S.; W.A.

f 100,- van J.v.E.; A.O.H.T.-V.; J.W.'s J.; H.P.M.B.; C.F.; G.H.t.K.; H.A.M.; M.R.; R.B.; J.P.M.H.; J.E.U.; P.W.Z.; W.A.R.; J.O.S.; A.A.v.S.; H.G.H.; L.v.d.B.; A.H.v.B.; G.C.A.; L.v.d.W.; R.G.; G.W.K-H.; W.L-R.

f 150,- van S.M.v.H.; A.L.v.W.; J.F.H.A.d.I.C.; D.M.D.; G.v.D.; M.A.O.M.; G.L.; F.W.

f 500,- van M.D.; J.v.A.; F.V.; M.L.

Verder: f 200,- van J.D.F.; f 2,50 van A.M.v.M.; f 5,- van S.S.; f 12,50 van H.P.; f 1000,- van F.W.; f 5,- van H.v.d.S.; f 5,- van C.E.v.d.K.; f 5,- van A.D.; f 2,50 van C.v.R.; f 5,- van J.H.S.-d.H.; f 300,- van G.S.; f 200,- van H.A.M.; T.F. f 6,-; E.M. f 2,50; J.v.O. f 7,50; J.H.T. f 27,50; H.T.v.A. f 7,50; J.J. f 35,-; F.Z. f 3,-; G.S. f 125,-; H.A.G.S. f 5,-; S.v.D. f 35,-; H.v.G. f 5,-; L.H. f 5,-; F.v.M. f 5,-; D.K. f 5,-; H.W.F.W. f 5,-; C.B. f 2,50; N.v.R. f 30,-; G.W.S. f 7,50; G.E.K. f 5,-; L.S. f 5,-; C.E.v.d.K. f 5,-; W.G.W. f 1,-; J.B.M.P. f 45,-; C.A.E.S. f 2,50; P.J.P. f 5,-; R.v.d.B. f 5,-; J.M.B.v.T. f 75,-; H.J.K. f 12,-; G.B. f 125,-; M.S. f 7,50; C.S.Z. f 5,-; C.B. f 2000,-; J.W.O. f 12,50; E.v.C. f 60,-.

Ontvangen in de maand april f 14.864,50. TOTAAL-GENERAAL per eind april f 33.362,15.

Het gironummer van het MEDISCH COMITE NEDERLAND-VIETNAM is postgiro 8000 AMRO-Bank Amsterdam, vermeld: Medisch Comité Nederland-Vietnam. Meerdere giften blijven welkom.

Op 16 mei werd 50 kilo kinine (waarde f 8.160,-) in pilvorm bestemd voor het Bevrijdingsfront verstuurd per boot naar Cambodja.

Op 23 mei werd 15 kilo diverse medicamenten (waarde f 8.000,-), bestemd voor het Bevrijdingsfront, per KLM verstuurd naar Cambodja.

Op 25 mei werd 2250 kilo melkpoeder (waarde f 2.517,-), bestemd voor het Bevrijdingsfront, per boot verzonden naar Cambodja.

Op 1 juni werd 20 kilo diverse medicamenten (waarde f 13.600,-), bestemd voor het Bevrijdingsfront, per KLM verstuurd naar Cambodja.

Op 3 juni werden 130.000 tabletten P.A.S. (anti-tuberculose-middel) (waarde f 1.100,-), bestemd voor het Bevrijdingsfront, per boot verstuurd naar Cambodja.

Op 4 juni werd 100 kilo kinine (waarde f 19.000,-) in poedervorm, bestemd voor het Bevrijdingsfront, per KLM verzonden naar Cambodja.

Repliek aan de ongelovigen

REPLIEK AAN DE ONGELOVIGEN

Nu het Indonesië Comité enige tijd bestaat, kan de balans worden opgemaakt van de eerste reacties die het heeft teweeggebracht. Enerzijds zijn de doelstellingen van het Comité duidelijk positief gewaardeerd, en hebben zij grote weerklank gewekt. Anderzijds zijn er bezwaren gerezen - onder andere ten aanzien van het punt betreffende de hulpverlening - of aanvallen gericht op het Comité als geheel of op individuele leden. Dit was te verwachten gezien de schaarse en eenzijdige berichtgeving over het 'nieuwe' Indonesië sinds de coup van 1 oktober 1965. In enkele gevallen hebben wij hierop gereageerd, maar in principe is het niet onze bedoeling op alle aanvallen in te gaan. Het voortdurend moeten weerleggen van bepaalde argumentaties of het weer in discussie treden over wat wel en niet onze bedoelingen zijn, is een tamelijk onvruchtbare zaak. Wel is het, dachten wij, interessant het niveau te signaleren van de tegen ons ingebrachte argumenten of de aan ons gestelde vragen. Het gaat ons hierbij niet om het gebruik van bepaalde kwalificaties als 'maoïstisch' of 'neo-kolonialistisch', maar om het feit dat de meer serieuze bewijsvoering tegen ons Comité van weinig originaliteit getuigt.

Het is ons namelijk opgevallen dat argumenten worden aangevoerd en vragen gesteld, die in overeenkomstige situaties steeds door de verdedigers van bepaalde regeringen tegenover tegenstanders te berde plegen te worden gebracht: men kan haast spreken van standaardargumenten en stereotype vragen.

DE MACHT VAN DE PKI

Zo wijst men op de grote macht van de Partai Komunis Indonesia vóór 1 oktober 1965. De vrees voor de groeiende invloed van de communisten onder Sukarno, die het optreden van het huidige bewind aannemelijk moet maken, is in wezen hetzelfde motief, waarmee de nazi's in de jaren dertig de omverwerping van de Republiek van Weimar hebben gerechtvaardigd, de Griekse kolonels in 1967 hun greep naar de macht goedpraatten en de Russen in 1968 - zij het met een andere boeman als schrikbeeld - hun interventie in Tsjechoslowakije hebben verdedigd.

"De PKI was er voortdurend op uit haar

macht uit te breiden" - men kan zich afvragen welk ander *raison d'être* een politieke partij heeft - en "als de generaals het niet hadden verhinderd dan was Indonesië nu communistisch geweest".

Er zijn geen serieuze Indonesië-kenners, die een communistische machtsovername voor 1965 voor mogelijk hielden. (1) Wat toen wel in de lucht hing was de vernietiging van de PKI door de militairen, want dat was het uiteindelijke doel van het leger. (2) Het is ook onthullend dat als specialisten als Ruth McVey in de jaren zestig speculeren over de rol van de communistische partij in Indonesië zij in eerste instantie ontwikkelingen verwachten als in China in 1927 (het jaar waarin de Chinese Communistische Partij werd vernietigd door de Kuomintang) en er geen twijfel over laten bestaan dat het leger als overwinnaar te voorschijn zal komen. (3)

DE MYTHEN

Het bewijs dat de PKI zwak was is geleverd toen het leger en de Moslims hun aanval op haar inzetten. Van verzet was nauwelijks sprake. De term **BURGEROORLOG**, zo vaak gebruikt om de gebeurtenissen van de eerste maanden na de coup mee te beschrijven, is dan ook onjuist en moet de mythe in stand houden: als wij de communisten niet hadden gedood waren wij zelf het slachtoffer geworden.

Een overeenkomstige functie heeft de mythe dat de communisten het slachtoffer zijn geworden van een algehele volkswede, voortkomend uit angst ten gevolge van de terreur en de dreigende machtsovername door de PKI. Op deze wijze tracht men de leidende rol van het leger in de massamoord te verdoezelen. Overigens een ondankebaar werk: de leidende rol die legeronderdelen als de Rode Baretten en de Strategische Reserve (waarvan Suharto toen commandant was) in de communistenjacht hebben gehad, is onlangs door Suharto zelf - in waarderende bewoordingen - beklemd. (4)

Er is in dit verband nog een veel gebruikte mythe: dat van het in de revolutie ontstane leger dat, op grond daarvan, een **VOLKSLEGER** zou zijn.

Wij menen dat tussen de revolutie en thans twintig jaar verlopen zijn en dat daarom betwijfeld moet worden of het leger nog wel een volksleger kan worden genoemd. De soldaten stammen zeker uit het volk, maar de groep officieren heeft zich ontwikkeld tot een kaste. De geprivilegieerde positie van laatstgenoemden, in een voortdurende "staat van oorlog en/of beleg" verworven, wakkert die twijfel aan het leger als volksleger alleen maar aan.

DE MOSLIMS

Een tweede standaardargument, dat tegen het Comité wordt aangevoerd, is de stelling dat wij de positie van de regering-Suharto tegenover de Moslimse groeperingen ondergraven en de totstandkoming van een orthodox Islamietisch Indonesië in de hand werken: schrikbeeld voor Zending en Missie en 'nog scherpere tegenstellingen, nog meer haat, nog meer moorden - het is de vraag of de leden van het Comité dat werkelijk willen'.

Dat willen we zeker niet, maar we maken ons geen valse illusies na de moordpartijen, die - het wordt in deze tegenwerping door onze tegenstanders erkend - in Indonesië massaal hebben plaatsgevonden en op kleinere schaal nog plaatsvinden.

Het argument gaat bovendien niet op, omdat, Suharto of geen Suharto, de ontwikkeling onafwendbaar gaat in de richting van een door Moslims beheerd Indonesië: de eerste aanvallen op Christelijke groeperingen hebben al plaatsgevonden. Het is tenslotte een argument dat het Comité bij voorbaat opzadelt met de verantwoordelijkheid voor nieuwe schanddaden en moordpartijen, die men in de toekomst verwacht, zoals men het regime van Sukarno in wezen verantwoordelijk stelt voor de moordpartijen van 1965/66.

Het is een argument dat door de redentatie die er achter steekt - laten wij Suharto steunen om erger te voorkomen - weer niet zo nieuw is. Men hoorde het in de bezettingsjaren van talloze ambtenaren die op hun plaats bleven om te verhinderen dat er NSBers op zouden komen, en men hoorde het ten aanzien van Zuid-Afrika toen de gekleurde landen zich opmaakten om het uit het Britse Gemenebest te stoten. "Misschien kunnen wij nog invloed ten goede uitoefenen." Als men nagaat in hoe weinig gevallen in het verleden dat gelukt is, ziet men het onhoudbare van dit argument.

VIETNAM

Dan is er de bewering dat Indonesië een tweede Vietnam zou zijn geworden als het leger niet had ingegrepen. Afgezien van het feit dat Vietnam Vietnam geworden is dóór het ingrijpen van een leger, i. c. het Amerikaanse, kan men stellen dat dit het argument is - de burgeroorlog als alternatief - waarmee vaker dictaturen zijn geaccepteerd. De vraag moet echter gesteld worden of via een groot-scheepse Westelijke steun, invloed en militaire hulp ter bestendiging van de voorrechten van een heersende klasse over een doodarm volk niet een tweede Vietnam wordt uitgelokt. De ontwikkelingen in China na 1927, en zeker na 1945, zouden in dit opzicht als voorbeeld kunnen dienen.

SUKARNO

Een veel gestelde vraag is, waarom wij ons tegen de huidige toestanden in Indonesië verzetten en onze mond gehouden hebben over het regime van Sukarno.

Deze vraag is onjuist, uit onwetendheid, of oneerlijk. Want wij hebben onze mond NIET gehouden. Prof. Wertheim heeft medio 1965 op een openbare bijeenkomst te Driebergen het toenmalige bewind scherp bekritiseerd, en door de voorzitter van ons comité is in augustus van dat jaar, dus twee maanden vóór de machtsovername door de generaals, een boekje gepubliceerd (5), dat een zeer felle aanval op Sukarno's 'geleide democratie' inhield. Aan beiden is toen al de vraag gesteld of wij niet bezig waren de goede betrekkingen tussen Nederland en Indonesië te verstoren, want die kwamen net weer een beetje op gang.

Maar wij hebben toen geen comité opgericht. Want wat voor bezwaren men ook tegen Sukarno mocht hebben, niet dat zijn regering inhumane was. Tijdens zijn persoonlijk bewind (1957-1965) is slechts één politieke tegenstander terechtgesteld, S.M. Kartosuwirjo, de leider van de Darul Islam (Soumokil is onder de generaals geëxecuteerd in april 1966), terwijl het aantal politieke gevangenen om en nabij de honderd schommelde. Maar onder hen waren geen communisten, of linksen of wat daarvoor doorging, en zij haalden de voorpagina's van onze kranten dus wel.

ONTWIKKELINGSHULP

En dit brengt ons meteen op het laatste

pseudo-argument: doet het Indonesië Comité de bevolking niet te kort als het aandringt op stopzetting van de ontwikkelingshulp? Dit soort argumentatie hoort men voortdurend als een boycot van Zuid-Afrika of Griekenland ter sprake komt, en wel voornamelijk in die kringen die de economische boycot van Cuba de gewoonste zaak van de wereld vinden. En dat terwijl men in alle redelijkheid kan aannemen dat Cuba het land is waar eventuele hulp van buiten eerder het volk in al zijn geledingen bereikt, dan in het Indonesië van de generaals waarschijnlijk is. Want wat er na 1 oktober 1965 in Indonesië ook veranderd mag zijn, de heersende klasse is, ondanks wat wisseling van personeel en kopstukken, dezelfde: aan de bevoorrechte positie van de militaire kaste is niet getornd en de corruptie is er nog net zo als in de tijd van Sukarno.

Maar deze overwegingen die politiek gekleurd zijn en dat, als antwoorden op in wezen politieke argumentatie tegen het Comité, ook wel moeten zijn, zijn niet de voornaamste die ons bewogen hebben ons tegen hulpverlening aan het huidige bewind in Indonesië te keren.

Ons motief is in de eerste plaats dat WIJ UIT ELEMENTAIR MENSELIJKE OVERWEGINGEN, NIET MOGEN MEEWERKEN AAN DE INSTANDHOUDING VAN EEN BEWIND DAT, waarom en hoe en uit welke motieven dan ook, ZICH SCHULDIG MAAKT, RECHTSTREEKS OF INDIRECT, AAN DE SCHENDING VAN DE MEEST ELEMENTAIRE MENSENRECHTEN, hoe gunstig door het uitroeien van linkse elementen de voorwaarden voor buitenlandse investeringen ook zijn geworden.

NIET IN DE LAATSTE PLAATS IS ONZE HOUDING MEDE BEPAALD DOOR OPRECHTE BEZORGDEHEID VOOR NEDERLANDS IMAGE IN DE TOEKOMST : LAAT NEDERLAND, DAT TOT MEI 1940 ZO IJVERIG DUITSE JODEN TERUGSTUURDE EN NA MEI 1940 DE RELATIEF GROOTSTE BIJDRAGE LEVERDE AAN DE WAFFEN SS, NU NIET OOK NOG HET LAND WORDEN DAT VOORAANGESTAAN HEEFT BIJ HET HELPEN HANDHAVEN VAN EEN INDONESISCHE REGERING DIE HET MEEST MEEDOGENLOZE REGIME IN DE GESCHIEDENIS VAN ZUIDOOST-AZIE HEEFT GEVESTIGD.

AANTEKENINGEN:

1. D. Hindley, *The Communist Party of Indonesia*, Berkeley, 1964.
2. 'Although, almost without exception, senior army officers were agreed as to the desirability of ultimately eliminating the PKI, they differed as to the appropriate timing and the steps to be taken' - aldus George McT. Kahin, *Indonesia, in: Major Governments of Asia*, ed. by George McT. Kahin, Ithaca, 1963.
3. Ruth T. McVey, *Indonesia: Communism Under Guided Democracy*, in: A. Doak Barnett (ed.), *Communist Strategies in Asia*, New York, 1963.
4. vgl. *Antara News Bulletin*, april 23, 1969, Vol. XXI, no. 468: *Forces' aims in operations against communists*.
5. Jan M. Pluvier, *Confrontations*, Kuala Lumpur, 1965.

Secretariaat
Comité Indonesië:
J. Boonstra,
W. de Zwijgerlaan 14,
Sassenheim
Tel.: 02532 - 6464

vergroten; het scheppen van de voorwaarden voor het opbouwen van een onafhankelijke en zelfstandige economie, de zorg voor de levensomstandigheden van de arbeiders en gepaste aandacht voor de belangen van de andere sociale lagen.
Het ten uitvoer leggen van een beleid met betrekking tot het platteland dat overeenkomt met de specifieke omstandigheden van Zuid-Vietnam, het verbeteren van de levensomstandigheden van de boeren, het weer op gang brengen en ontwikkelen van de landbouw en industrie; het aanmoedigen van de bijdrage van ondernemers en handelaren aan de ontwikkeling van de industrie, de klein-industrie en het handwerk; het beschermen van het recht van eigendom van produktiemiddelen en andere bezittingen van de burgers in overeenstemming met de wet.

(8)

Het bestrijden van de verslavende en verdorven cultuur en onderwijs van Amerikaans model die schade aanrichten aan de hoogstaande culturele tradities van ons volk; het opbouwen van een nationale en democratische cultuur en onderwijs; het ontwikkelen van wetenschap en techniek; het verhogen van het culturele niveau van het volk; het uitbannen van analfabetisme; het organiseren van het onderwijs; het oprichten van nieuwe scholen voor algemeen onderwijs.
Het ontwikkelen van de gezondheidszorg en het bevorderen van de preventieve hygiëne.

(9)

Het aanmoedigen, met open armen ontvangen en behoorlijk belonen van die officieren en manschappen van het marionettenleger, de politie, en van die functionarissen van de marionetten-regering die naar de kant van het volk overlopen na het volbrengen van verdienstelijke daden; het toekennen van speciale aanmoediging en beloningen aan die eenheden van het marionettenleger en de politie die oversteken naar de kant van de voorlopige revolutionaire regering.
Het tonen van clementie en het vermijden van iedere discriminatie jegens die schuldigen die berouw hebben en zich werkelijk weer voegen in de gelederen van het volk. Diegenen die iets verdienstelijks hebben verricht zullen naar verdienste beloond worden.

(10)

Het actief zoeken van oplossingen voor de problemen achtergelaten door de Amerikaanse agressie-oorlog en door de marionetten-regering; het helen van de oorlogswonden en het stabiliseren van het gewone leven van het volk; het verstrekken van de best mogelijke verzorging en algehele steun aan oorlogsinvaliden en gezinnen van strijders gesneuveld voor het vaderland; het vinden van werk voor de mensen teneinde het probleem van de werkloosheid actief aan te pakken. Die landgenoten die door de vijand gedwongen zijn zich te vestigen in concentratiekampen en strategische dorpen en die daar willen blijven, zullen erkenning krijgen van het eigendomsrecht van hun land en zullen geholpen worden om ter plaatse te blijven wonen. Zij die naar hun vroegere dorpen terug willen, zullen hierbij ook geholpen worden.
Het steun verlenen aan landgenoten in moeilijkheden, de zorg voor wezen, oude mensen en invaliden. Ook voor invalide soldaten van het marionettenleger en de politie die gesneuveld zijn, zal op passende wijze worden gezorgd.
Die mensen helpen bij het opbouwen van een nieuw leven, die door toedoen van de Amerikaanse imperialisten en hun handlangers alles verloren hebben.

(11)

Het weer tot stand brengen van normale relaties tussen Noord- en Zuid-Vietnam; het garanderen van de bewegingsvrijheid en de vrijheid van de post en van woonplaats; het onderhouden van economische en culturele relaties tot wederzijds voordeel en steun van de twee gebieden. De twee gebieden zullen overeenstemming bereiken met betrekking tot de gedemilitariseerde zone en zullen een vorm vinden voor het passeren van de voorlopige militaire grenslijn.
De hereniging van het land zal stap voor stap tot stand gebracht worden, met vreedzame middelen, door middel van besprekingen en overeenkomsten tussen de twee gebieden, zonder dwang van één van beide partijen.

(12)

Het verwerven van de sympathie, de hulp en steun van alle landen en progressieve mensen in de wereld, met inbegrip van het Amerikaanse volk, ten behoeve van de strijd voor de redding van het vaderland van het Zuidvietnamese volk tegen de Amerikaanse agressie. Het actief steunen van de nationale onafhankelijkheidsbewegingen van de volkeren in Azië, Afrika en Latijns-Amerika, die strijden tegen imperialisme, kolonialisme en neokolonialisme.
Het tot stand brengen van een actieve samenwerking met het Amerikaanse volk dat strijdt tegen de agressie-oorlog van hun regering in Vietnam; het actief steunen van de rechtvaardige strijd van de Afro-Amerikanen voor hun fundamentele nationale rechten. Het voeren van een buitenlands beleid van vrede en neutraliteit.
Het onderhouden van vriendschappelijke relaties en het voeren van een beleid van goede nabuurschap met het Koninkrijk Cambodja op basis van respect voor zijn onafhankelijkheid, soevereiniteit en neutraliteit; het erkennen en zorgvuldig respecteren van de territoriale onschendbaarheid en de huidige grenzen van het Koninkrijk Cambodja. Het voeren van een beleid van goede nabuurschap met het Koninkrijk Laos, op basis van het respecteren van de Akkoorden van Genève van 1962 met betrekking tot Laos.
Het vestigen van diplomatieke, economische en culturele betrekkingen met alle landen, ongeacht hun politiek of sociaal regime, met inbegrip van de Verenigde Staten, in overeenstemming met de vijf grondslagen voor vreedzame coëxistentie: wederzijds respect voor onafhankelijkheid, soevereiniteit en territoriale onschendbaarheid; geen agressie, geen inmenging in binnenlandse aangelegenheden; gelijkheid en wederzijds voordeel; vreedzame coëxistentie, het aanvaarden van hulp zonder politieke voorwaarden van elk land in de vorm van kapitaal, technologie en specialisten.
Het afzien van deelname aan enig militair bondgenootschap met vreemde landen, het niet toestaan van enig vreemd land om militaire bases, troepen en militair personeel op Zuidvietnamees grondgebied te houden, het niet erkennen van de bescherming door welk land of welke militaire alliantie dan ook.

De voorlopige revolutionaire regering van de Republiek van Zuid-Vietnam roept dringend de gehele strijdmacht en het gehele volk op, zich als een man achter haar te scharen, haar best te doen het hierboven uiteengezette actieprogramma uit te voeren, de algemene offensieven en opstanden naar steeds stralendere overwinningen te leiden, alle plannen en laaghartige manoeuvres van de Amerikaanse imperialisten en hun handlangers te verslaan en nieuwe ontwikkelingen te stimuleren in de heilige strijd van ons volk.

De voorlopige revolutionaire regering brengt warme hulde aan de bewonderenswaardige geest van opoffe-

ring en edelmoedigheid van ons hele leger en het gehele volk, die onze heldhaftige natie waardig blijven in de strijd tegen de Amerikaanse agressie en voor de onafhankelijkheid en vrijheid van ons land.

De voorlopige revolutionaire regering van de Republiek van Zuid-Vietnam geeft uiting aan haar diepe dankbaarheid jegens de regering van de Democratische Republiek van Vietnam en jegens onze geliefde Noordelijke landgenoten, die het uiterste hebben gegeven om hun plicht als grote achterban van het grote front te vervullen.

De voorlopige revolutionaire regering van de Republiek van Zuid-Vietnam geeft uiting aan haar diepe dankbaarheid voor de grote sympathie en steun van de socialistische landen, alle vredelievende landen en progressieve volkeren ter wereld, met inbegrip van het Amerikaanse volk, voor de strijd van het Zuidvietnamese volk tegen de Amerikaanse agressie en voor de redding van het vaderland.

Zuid-Vietnam, 10 juni 1969; de voorlopige revolutionaire regering van de Republiek van Zuid-Vietnam; president Huynh Tan Phat.

De adhaesiebetuigingen aan de OPROEP VAN STOCKHOLM stromen binnen. Binnenkort gaat hij de Nederlandse pers in. Willen de lezers die nog niet hun adhaesie hebben betuigd dat alsnog doen? In het vorige nummer staat een invulbon. Doen!

DE NIEUWE STRATEGIE VAN DE USA IN VIETNAM

DAVE DELLINGER (Liberation, mei '69)

Mijn opvatting over hetgeen er in Vietnam gebeurt, is geheel afwijkend van wat de meeste mensen in Amerika hiervan denken, met inbegrip van de anti-oorlogsbeweging. In het kort komt het er op neer, dat de Verenigde Staten hun poging om de oorlog te winnen hebben opgegeven en hebben vervangen voor een politiek van ongehoorde bestraffing vanuit de lucht en vanaf de zee, met de bedoeling om de Vietnamezen te dwingen zodanige concessies in Parijs te doen dat de weerslag van Amerika's militaire nederlaag zowel internationaal als in eigen land enigszins verzacht zal worden. Volgens de Vietnamezen met wie ik onlangs in Parijs heb gesproken is de tactiek van 'Zoek op en Vernietig' vervangen door 'Probeer, Trek terug en Bombardeer'. Zwaar bewapende helikopters (zo zeggen de TV-stations) die op patrouille zijn in het binnenland schieten iederéén neer, die wegloupt - in de veronderstelling dat een vluchtende boer een deserteur ofwel een 'VC' is.

Deze wrede procedure is een deel van de drastische escalatie van de oorlog, niet alleen na Johnsons dramatische 1 aprilgrap-redevoering maar ook ná het staken van de bombardementen op het Noorden afgelopen oktober. Het belangrijkste punt is evenwel niet dat de oorlog gewoonweg wordt geëscaleerd, maar dat de escalatie, meer in de lucht dan op de grond, niet is bedoeld om een militaire of politieke overwinning in Vietnam te behalen. De bedoeling ervan is veelmeer om Amerika's onderhandelingspositie in Parijs en in de naoorlogse Derde Wereld te versterken.

In de Tweede Wereldoorlog weigerden de Verenigde Staten te reageren op Japanse vredesopgingen, tot het moment dat zij de afschuwelijke nieuwe bom op Hiroshima en Nagasaki konden werpen - zij versterkten hierdoor hun machtspositie bij het vredesoverleg en

Laat onze gewapende strijdkrachten en ons volk heldhaftig hun zegevierende opmars voortzetten, alle hindernissen uit de weg ruimen, vastberaden doorvechten en hun waakzaamheid verhogen, vastbesloten de Amerikaanse imperialistische agressie-oorlog zegevierend te beëindigen, de marionettenregering omver te werpen, de Amerikaanse regering te dwingen tot totale en onvoorwaardelijke terugtrekking van de Amerikaanse troepen en die van vreemde landen die behoren tot het Amerikaanse kamp, en laat het Zuidvietnamese volk hun recht op zelfbeschikking op effectieve wijze gebruiken, teneinde de nationale bevrijding roemrijk te voltooien en de essentiële voorwaarden te scheppen voor de opbouw van een onafhankelijk, democratisch, vreedzaam, neutraal, welvarend Zuid-Vietnam, groeiend naar vreedzame hereniging van Zuid- en Noord-Vietnam.

Landgenoten uit het Zuiden, moedig voorwaarts! Glorieuze overwinningen staan ons te wachten! Het Zuidvietnamese volk zal overwinnen!

in de naoorlogse wereld. Dit keer hebben de Verenigde Staten de oorlog verloren, zonder dat zij echter een einde maken aan hun behoefte naar grotere macht. Vanuit politiek oogpunt vindt men het niet voordelig om atoombommen in te zetten, wegens het negatieve effect dat dit op de wereldopinie zou hebben. Maar de USA hebben de bombardementen met niet-nucleaire wapenen alsook hun artilleriebeschietingen uitgebreid tot een niveau dat voorheen ondenkbaar was. Het zou een vergissing zijn om hier nog langer te spreken over 'conventionele' bombardementen, omdat het hier gaat om uitermate geraffineerde en wrede bommen en granaten - splintergranaten, shrike-missiles, nieuw 'verbeterd' napalm en fosfor. In W.O.II, toen de Verenigde Staten op een enkele nacht boven de stad Hamburg zo'n duizend ton bommen neerwierpen, ging er een storm van verontwaardiging door de wereld en veroorzaakte dit protesten onder hen die toch helemaal achter de zaak van de geallieerden stonden. In het begin van januari gooiden de Verenigde Staten in afzonderlijke raids herhaaldelijk tussen 4000 en 5000 ton bommen op kleine gebieden in Vietnam. Sommige van de nieuwe bommen bereiken een gewicht van 5000 kilo (bijna zes ton), terwijl als 'normale' bommen op het Noorden 500 tot 750 ponders golden; de grootste bom die daar werd gebruikt was 2500 kilo. Ook artilleriebeschietingen door de vloot op gebieden van Zuid-Vietnam zijn nu viermaal zo hoog als voor het staken van de bombardementen op het Noorden, terwijl het gebruik van splinterbommen met 500 procent is toegenomen.

De beslissing tot het overgaan naar deze nieuwe politiek werd afgelopen maart genomen nadat de militairen nog eens 206.000 extra soldaten hadden geëist, om 'de oorlog te winnen'. Volgens een uitvoerige analyse in de New York Times

een jaar later stak het Wheeler-Westmoreland rapport de kern van de zaak niet onder stoelen of banken: "We moeten een grote troepenversterking krijgen of wij kunnen het door ons gestelde doel niet bereiken." Deze eis veroorzaakte grote verwarring in hoge regeringskringen. Tegen die tijd waren de helderste koppen al tot de conclusie gekomen dat zelfs een nieuwe belangrijke troepenversterking weinig hoop zou bieden voor het bereiken van het gestelde doel. Bovendien "was niet alleen de tolerantie ten aanzien van deze oorlog danig gesleten, maar nog meer waren de militaire hulpbronnen van het land gesleten - en wel zo zeer, dat er praktisch niets meer naar Vietnam kon worden gestuurd zonder een nieuwe mobilisatie, nieuwe uitbreiding van de dienstplicht, verlengen van de twaalf maanden dienstdienst te velde ofwel het voor de tweede maal naar het front sturen van Vietnam-veteranen - dit alles was bijzonder weinig aantrekkelijk." (New York Times, 6 maart 1969)

(En wie beweert nu dat de teach-ins tegen de oorlog, de protesten en het verzet geen invloed zouden hebben gehad op het algemeen beleid?)

De Times vatte het alternatief samen dat als een eventuele nieuwe politiek zou kunnen worden aanvaard: "minder agressieve landoorlog, nieuwe pogingen om tot onderhandelen te komen, die dan de basis zouden worden voor een politiek compromis." De Times laat echter het meest afschuwelijke aspect van deze oorlog weg, namelijk het uitroeien van de bevolking door bombardementen en de artilleriebeschietingen.

De Verenigde Staten zijn zo maar onverhoeds in Vietnam neergestreken, er is weinig tijd voor hen en er zijn weinig mogelijkheden tot keuze over. Slechts door een politiek compromis is er een kans om uit het huidige débâcle te geraken. Los van al het vroom gepraat en de rationele pretenties, momenteel is men bezig met een poging om zoveel Vietnamezen uit te moorden dat zowel het Nationaal Bevrijdingsfront als de Democratische Republiek Vietnam zich gedwongen zullen zien om ook een politiek compromis te aanvaarden. De logica van deze nieuwe politiek is daarin gelegen, dat het althans één van de doeleinden van de oude politiek met andere middelen nog steeds tracht te bereiken. Namelijk het oogmerk om een afschrikwekkend voorbeeld te stellen aan onderontwikkelde landen, zodat zij niet het voorbeeld van Vietnam - het handhaven van onafhankelijkheid en soevereiniteit - zullen gaan volgen. Nu hoopt de USA dat het besmettende effect van een overwinning door Vietnam zo klein mogelijk zal zijn als men niet ten volle aan de door Vietnam gestelde eisen tegemoet komt en als het land in puin wordt achtergelaten bij het vertrek van de Amerikaanse troepen.

Naast de verwoesting door de bombardementen, bevinden zich meer dan een half miljoen troepen van de

DE VS PROBEREN IN VIETNAM NOG STEEDS TE OVERWINNEN

RICHARD E. WARD (Am. Guardian, 21-6-'69)

Terwijl er zojuist een voorlopige revolutionaire regering in Zuid-Vietnam is gevormd, die de voortdurend toenemende kracht van de volksstrijdkrachten weerspiegelt, is de politiek van de VS nog steeds gebaseerd op hoop op een militair succes. Sinds president Nixon in functie trad, heeft zijn regering de intensivering van de oorlog, die begonnen was in de laatste maanden van het presidentschap van Johnson, voortgezet. De huidige regering wil het marionettenregime in Saigon handhaven en de Amerikaanse hegemonie in Zuid-Vietnam veilig stellen.

Het plan om troepen terug te trekken is slechts de laat-

USA in Vietnam, in een steeds kwetsbaarder positie terwijl de USA weigert hen terug te trekken.

De nieuwe politiek vormt een deel van het public relationswerk dat de regering-Nixon tracht te ondernemen ten bate van de niet-representatieve regering in een kapitalistische maatschappij. Het doel van deze politiek is om te voorkomen waar het meest behoefte aan is - een politieke bewustwording van de bevolking door een fundamentele analyse van de buitenlandse politiek van de afgelopen 20 jaar en van de aard van de economische en politieke instellingen in het eigen land, zoals deze zich in de politiek hebben kunnen doen gelden. Het militair-industriële complex moge dan ter plaatse, en in de harten en hoofden van het Vietnamese volk, zijn verslagen, thuis op eigen bodem zal het zich bepaald niet bloot willen geven. De koppige volharding waarmee twee regeringen de tegenstand onder de bevolking onderdrukten, hebben niet alleen aangetoond hoezeer er een rationele besluitvorming in de Verenigde Staten ontbreekt - het heeft tevens een proces van radikale analyse gestimuleerd, hetgeen de schimmige regeerders van het land minstens zo zeer vrezen als welke buitenlandse 'vijand' ook.

Vele liberalen uit de hoek van de establishment, die bevreesd zijn voor een scherpe reactie van rechts op de militaire nederlaag in Vietnam, doen hun best om het harde feit van Amerika's nederlaag te verdoezelen. WIJ MOETEN ZORGEN DAT ZE HIERIN NIET SLAGEN. Wij mogen niet toestaan dat door onze eigen passiviteit hun mening opgeld doet, namelijk "dat zij altijd bedoeld hadden dat de oorlog niet op ondubbelzinnige wijze kon worden beëindigd, maar dat deze moest leiden tot een autonomie onder supervisie. Als de regering erin slaagt om de Vietnamezen met de knoet te dwingen tot concessies die haar gezicht moeten redden, dan wordt het voor ons nog veel moeilijker om het voortdurende bankroet van de Amerikaanse politiek aan te tonen.

Het enige waar het de Verenigde Staten bij de onderhandelingen in Parijs om gaat, is de tijdslimiet voor het terugtrekken van de troepen uit Vietnam en de omvang en de aard van de schadevergoeding die het aan dat geteisterde land moet betalen. In eigen land kan de serieuze linkse beweging het zich niet veroorloven om de oorlog af te doen 'als een zaak die de liberalen aan gaat'. De linkse beweging kan het politieke bewustzijn niet verhogen, noch kan het voorbereidend werk voor een andere maatschappij beginnen als het slechts een onverschillige belangstelling voor de GI en voor de Vietnamese slachtoffers van het Amerikaanse bloedbad aan de dag legt. Wij moeten verzet tegen de oorlog verhogen en steeds duidelijk de nadruk leggen op de nauwe band die er bestaat tussen de oorlog en de klasse-maatschappij waarin wij leven.

ste van een serie goed geregisseerde manoeuvres, opgezet om de bedoelingen van Washington te verbergen, en de publieke opinie in verwarring te brengen. Men vertelde het publiek eerst dat de nieuwe regering tijd nodig had om een nieuwe politiek te formuleren. Toen deze verklaring doorzichtig werd, werden geruchten verspreid als zouden er bij geheime onderhandelingen tekenen van vooruitgang zijn. Ondertussen beweerden Amerikaanse woordvoerders in Parijs dat de officiële onderhandelingen hoopvolle tekenen te zien gaven, ondanks het feit dat niets in het voor het publiek verkrijgbare verslag van de besprekingen stond om deze beweging te ondersteunen.

Toen, in mei, terwijl de kritiek van de zijde van het Congres op de oorlogspolitiek begon toe te nemen, poogde Nixon de onrust te sussen door het vredesplan van de regering uiteen te zetten. En tenslotte, na 4½ maand van inspanning, baarde de berg uiteindelijk een muis - het plan om een handjevol troepen terug te trekken.

Uit militair oogpunt is de voorgestelde Amerikaanse zet onbetekenend. Het aantal troepen dat zou worden teruggetrokken is een klein gedeelte van wat in de pers uitvoerig is beschreven als 'overschot' binnen de Amerikaanse strijdkrachten. Robert G. Kaiser van de Washington Post bijvoorbeeld verklaarde op 11 mei in een verslag uit Saigon dat er onder Amerikaanse officieren van alle rangen een wijdverbreid geloof bestond "dat minstens 50.000 Amerikaanse troepen nu teruggetrokken konden worden zonder de geallieerde oorlogsinspanning merkbaar aan te tasten."

In de bijna drie maanden die nodig zullen zijn om de 25.000 man terug te trekken, zullen meer dan 100.000 plaatsvervangende troepen naar Vietnam worden gezonden. De 25.000 man zijn minder dan 5% van de Amerikaanse landstrijdkrachten in Vietnam, of ongeveer 4% van de buitenlandse interventietroepen, een minuscuul gedeelte van de meer dan 1,5 miljoen man die onder het bevel van de VS en Saigon staan.

Het plan om troepen terug te trekken kan hoe dan ook op geen enkele wijze worden geïnterpreteerd als een stap naar de vrede, omdat de vertrekkende troepen zelf zullen worden vervangen door troepen van Saigon, en alle verdere terugtrekkingen afhankelijk zijn van het vermogen van Saigon om ook deze bijkomende eenheden te vervangen.

Met andere woorden, het lijkt erop dat de regering van Nixon niets anders heeft gedaan dan op cynische wijze pogen de Amerikaanse publieke opinie om te kopen. Tijdens een hearing van een Senaatscommissie voor Buitenlandse Zaken op 24 maart, getuigde Senator Albert Gore (Dem., Tennessee) dat, volgens een assistent van staatssecretaris Rogers, de oorlog met twee of drie jaar gerekt zou kunnen worden door een systeem van geleidelijke terugtrekking. De ambtenaar had verklaard dat "het Amerikaanse volk afgekocht zal worden met terugtrekking in fasen", 50.000 of 60.000 per jaar werd, geloof ik, genoemd", zo vertelde Senator Gore de commissie. "Ik breng dit naar voren", zo voegde de Senator eraan toe, "omdat ik van mening ben dat een lange, uitgerekte terugtrekking in fasen niet een formule is voor vrede, maar voor een voortgezette oorlog en verwikkeling voor onbepaalde tijd."

De symbolische terugtrekking van troepen door de regering, op 8 juni aangekondigd, ging gepaard met escalatie van een bekend soort. Twee dagen later vroeg de Minister van Defensie Melvin Laird, die getuigenis aflegde voor een Senaats-subcommissie voor toewijzing van belastinggelden, om extra middelen zodat de B-52 bomaanvallen op 1800 per maand zouden kunnen worden gehandhaafd, in plaats van 1600 waarvoor in de begroting geld was uitgetrokken. Deze middelen zouden een vermindering van de B-52-aanvallen, die op 1 april met veel tamtam door het Ministerie van Defensie was aangekondigd, te niet doen.

De regering heeft eveneens de bomaanvallen opgevoerd, waarbij ze voor de eerste keer in de oorlog bommen van 15.000 pond gebruikte, aldus een UPI-verslag uit Saigon op 19 mei. De bommen van 15.000 pond kunnen een oppervlakte ter grootte van een voetbalveld vernietigen.

Op het politieke vlak heeft Washington geprobeerd de prestige van de regering in Saigon te vergroten, die een zware tegenslag kreeg te incasseren toen het NBF,

ondanks haar bezwaren, op de Parijse onderhandelingen werd geaccepteerd. Voor het publiek zijn de verschillen tussen de VS en Saigon gecamoufleerd, waarbij bij Washington het deed voorkomen alsof zij haar politiek in overeenstemming bracht met de wensen van Saigon.

De gehele operatie vond zijn hoogtepunt in de ontmoeting op Midway tussen Nixon en dictator Thieu uit Saigon. Het doel was, Saigon voor te bereiden op een leidende rol in de Parijse onderhandelingen. Volgens de onderhandelingsvoorstellen van presidentsadviseur Henry Kissinger (voor het eerst uiteengezet in januari 1969 in het tijdschrift Foreign Affairs, en nadien de grondslag van de regeringspolitiek) moesten er twee stel aparte en parallelle onderhandelingen plaatsvinden: het ene tussen Washington en Hanoi, het andere tussen Saigon en het NBF.

In zijn artikel in Foreign Affairs, gepubliceerd voordat zijn benoeming als Nixons adviseur voor veiligheidszaken bekend was gemaakt, bekritiseerde Kissinger de regering van Johnson omdat deze haar militaire en diplomatieke politiek niet coördineerde. Hij merkte op dat de regering van Johnson onderhandelingen voerde, maar een militaire overwinning nastreefde die niet overeenkwam met haar verklaarde politieke doelstellingen.

Precies dezelfde situatie die Kissinger ten tijde van Johnson bekritiseerde bestaat nu. De regering is bezig te onderhandelen en geeft vóór een regeling te willen: in werkelijkheid zet zij uit alle macht de militaire inspanning voort.

Indien Nixon volhardt in deze politiek zal hij verslagen en vernederd worden, net als Johnson. Militair gesproken, hebben de bevrijdingskrachten van het volk nog steeds het vermogen om, ondanks uitroeiingsbombarde-menten, in geheel Zuid-Vietnam operaties uit te voeren. Terwijl Nixon en Thieu op Midway besprekingen voerden, werden meer dan honderd Amerikaanse bases aangevallen.

De oorlog heeft het punt bereikt waarop hij het economische evenwicht in de VS in gevaar brengt: en op hun beurt bedreigen economische spanningen in de VS het internationale monetair stelsel. De oorlog heeft in de VS inflatie veroorzaakt, die niet alleen in zakenkringen ontevredenheid teweeg brengt, maar ook de Amerikaanse uitvoer zwaar heeft getroffen. Exportverlies ten gevolge van oorlogsinflatie en de directe militaire uitgaven in het buitenland zijn de hoofdbestanddelen van het huidige tekort op de Amerikaanse handelsbalans. In het Congres is er toenemende kritiek op de oorlog, en de hoogste graad van antimilitarisme sedert de dertiger jaren.

Niets dat de VS in Vietnam kunnen doen zal het regime in Saigon leven kunnen inblazen. De vorming van de nieuwe voorlopige regering is, zoals Le Monde het toepasselijk uitdrukte, een politiek Tet-offensief.